

Da nuces pueris

Gabriel Ferrater

A mig matí

El sol, el savi vell, va dissipant
minúsculs dubtes de foscor, deixats,
fins ara, per resoldre. Li tremolen
una mica les mans, i tremolem
els arbres i nosaltres, quan sentim
que tot minut que passa ha d'arrencar,
brusc, una bena d'ombra, i ara el just
cas de la llum serà ben recte, i ara
xisclarà el prim desfici de la flauta
d'Iblis, i ho veurem tot, i tot enllà
d'espais de claredat, impenetrables
com el cristall. Tot manifest, direm:
ho has volgut tu, t'ho has buscat tu, de nit,
quan dormies només per despertar-te
i no et volies creure que la vida
se't faria ignorada, més que el son.